

Fegyver a pult alatt, majd rózsák a pulton... A több mint mázsás, vérben forgó szemű hústömög tenyerel pultom közepébe.

Megisszuk az első kávé. A másodikat is pár nap múlva. Nagy dolog ez, mivel még nem alakult ki a társadalomban az az évtizedek múltán bejött szokás, hogy na, beugrok egy kávé meginni. Még jobban takaréskodunk időnkkel, pénzünkkel. Azért is jutunk előbbre. Az otthon elkészített kávé is finom és a reggel táskába helyezett szendvics is izletes délbén.

A harmadik kávéra egyenlőre nem jutok el, egyszerre van bajom mindkét ház lakóival. A munkáim mellett azokkal is kell ügyködnöm.

Az első házzal hamar végzek, csak új lakókat kell fogadnom. Rendes emberek, egy házaspár, mindkettő a közeli kórházban ápolói beosztásban dolgoznak.

A másodiknál mind kacifántosabb lesz a bonyodalom. A mi szép otthonunkkal, amit „ideiglenesen” három igen elegáns fiatal hölgyeknek adtam ki. Elfelejtettek lakbért fizetni. A pénz pedig nagyon is kell a bankot fizetni. Többször látogatásomra sincsenek otthon. Még egy próba, azután meglátom mit tehetek.

A ház alá kukkantva látom, az egyik matracunk a földön, rajta egy olajos motorbicikli szétszedve. Arrébb pedig négy másik csillog egymás mellett sorban.

Még észre sem térek, pár jól megtermett gazember már gurítja is autóját ki, keresztbe az útra, majd visszafele jövet meglegedett pofákkal lökik oda nékem, jobb ha eltűnök és minél hamarabb, annál szerencsésebb vagyok.

Nem sokszor sírtam életemben, de most hazáig folynak könnyeim.

A harmadik kávé igencsak keserűnek érzem, még a több cukorral is. Pityergést nehezen visszatartva mondom el, miért nem tudott velem e nagyon korrekt úriember napokig beszélni.

Megengedem, hogy beleavatkozzon a dologba? Van kulcsom a házhoz? Megkaphatom? Viszont látásra holnap ilyenkor.

Nemcsak egy éles eszű csodagyerek volt a csak megismert pártfogóm, de a sok éves tengereljárón szerzett tengerészti markánssága, mielőtt a civil életben tervező főmérnök lett, elegendő volt e bandát kitakarítania a házamból. Egy nap alatt!

Nem ismerek rá a szép házamra. Minden volt berendezést a szemétre kell vitetni, padlószőnyegeket is felszedni amin az egész házban nyers, véres húsdarabok szétszórva, függönyök leszaggatva, falak össze-vissza vésvé.

Jótevőm a lakbért visszamenőre is és a több mint \$800.- kifizetetlen telefondíjat is a leányok munkahelyén keresztül hajtattja be rajtuk.

Mi ketten, sok munkával rendbe hozzuk, hozzátjuk a házat, mielőtt újra kiadom egy német házaspárnak három gyermekkel.

A most már vőlegény itt marad, míg én és leánykám hazamegyünk fiamat, testvérkét látogatni.

Talán az aranysárgás, mélybordó, érett napsugaraktól száradozó, szélben táncoló levelű ős az én kedvenc évszakom. A mélyre szívott levegővel a természet csodás évi beteljesedése árasztja el tudómet, nyugtatja lelkeket. Az anyaföld a szorgoskodó kezek munkája után már átadta kincseit az évről. Búzát, gyömolcsöt. A falusi nének kosaraikból már régen hiányzik a fiatal rántani való csirke, az eper, új

borsó, új burgonya a heti piacon. Annál több a tyúk, kacsa, liba, a gombák sokféle változata. Ősz van.

A fák gyengébb ágai lanyhán integetnek a múltnak, és beletörődvé hajolnak az öregebb törzsekhez várva a zimangós telet.

Erre megyünk haza. Késő ősze.

Londonban megállunk négy napra és ez idő nem csak elég, de sok is volt számunkra. Tele barátságosan emberekkel. Magunkban nem tudunk eljutni nevezetességeket látogatni, így csak céltalanul ténfergünk, de a sok ismeretlenséget csodálkozva szippantjuk.

Doverig, vonattal jutunk tovább. Hosszú útunk a hajón, míg Östendben kikötünk felettébb gyomorforogató. Ennyire vadul morajló, mérges tengert ritkán ült meg a hajó, mint modják. Nyúzottan, megviselten kászáló-dunk partra.

Vonattal Bécsig. Kényelmes hálókosiban mi ketten.

Húzzam be a függőnyt, térjünk nyugovóra. Furcsa. Két faképi férfiből áll haptákbán ajtónk két oldalán. Kisleányomat nem zavarva szenvedek ébren maradni. Nem mozdulnak, kezdek félni.

Anyu, ki kell mennem. Kénytelen vagyok őt aggodalmamba beavatni. Egymás kezét fogva megyünk a nőibe és mindketten bezárkózunk pár percre. Lényeg, el nem hagyni egymást pillanatra sem. Ajtót nyitva, mindkettő ott áll mozdulatlanul.

Vissza a fülkénkbe, haditanács. Természetesen a két hívatlan hivatalos az ajtónkban áll.

Merjünk hazamenni, átlépni a magyar határt, vagy sem. Mióta kísérnek bennünket? Talán már Angliából?

Nagyon megéhezünk. Erősen egymást kézenfogva megyünk az étterembe, rendelünk. A kettő, pár asztallal arrébb ül le. Nem merek szólni senkinek, nem tudom, hogy ki vagy kik küldték őket.

Mi hamar befejezzük az étkezést, az övéket alig csak most hozták ki asztalukra, mellettük kell elhaladnunk visszafele menet.

Otthagytva ételüket, percre sem szem vesztve rólunk, elfoglalják posztjukat ajtónk mellett.

Nem szabad a magyar határt átlépni, ezek azonnal lekapcsolnának bennünket. De hogy, hogy. Amnesztiát kaptam a Magyar Államtól az 1971-beni Ausztriába menekülés miatt és ma már, 1976-ban ausztráliai állampolgár vagyok illetve vagyunk.

Elhatározzuk, hogy megyünk, akármi is lesz. A fiacskámhoz, testvérkéhez, aki már a 20. évét járja, sportolja komolyan, alig várja ölelésünket.

Hatalmas aggodalommal, sőt félelemmel cserélünk vonatot Bécsben. A bőröndök, csomagok áttelepítése a sokaságban komoly gond, vigyázva egymásra, nehogy valamelyikünk megmagyarázhatatlanul eltűnjön.

Lenyugszunk, a vonat megindul, sunyian pillogatunk körül, hol vannak. Sehoh. Eltűntek, vagy bújnak? Majd a határon lepnek meg bennünket?

Úgy lehet, küldetésük véget ért, mert nem látjuk őket többet. Soha nem fogjuk megtudni ellenünk, vagy mellettünk és miért ácsorogták végig a hosszú órákat.

Felejtethetetlen az újralátás mi hármunknak. Ennyi könnyet boldogságtól csurogni, szép emléket hagyhatott a minket körülvevő jó barátokban és a két gyermek apjában.

Az egyik jó barátnőm és családja otthona lesz a mi otthonunk is az elkövetkezendő hetekben. Fiam is ideköltözik ez időre, nehogy egy percet is vesztesseünk együttlétünkéből.

Rokonok, barátok látogatása, jövés, menés teszi ki időnkét. Már nagykabátos idő van, így jól beburkolózva kerülünk az egyik barátnőm és férje borospincéjébe is, kijebb a várostól. Szép számú társaság kerül össze, ismerkedünk a „lopóval”. Még leánykám is engedélyt kapott kivételesen egy kis kóstolóra. Sok nevetés, sok fényképezés. Boldog órák.

Barátnőm ünnepi ebédet rendez számunkra és meghívja a „lopós” házaspár barátainkat is, no, meg gyermekeim apját. Remekül kitesz magáért. Tudja, mi az igazi magyaros konyha.

Meglepetésünkre, gyermekeim apja erre a pár órára sem tud elszakadni a második házasságából való három éves kislányától. Őt is hozza. Az ő magasztalásával van elfoglalva egész délután. Szeretném kisleányom lelkét simogatni, megbántását enyhíteni. Erőltetett vidámsággal.

Ennek ellenére mindannyian szép délutánt könnyvelhetünk el. Búcsúzások kezdődnek. Elsőnek gyermekeim apját kísérjük ki az autójáig. Kisleányam mellette. Említem, mi hárman egy kis vidéki útra megyünk, ahol magunkban lehetünk, távol a „nagy forgalomtól”.

Nagy öklei már is a fejemen, arcomon, mellemen, vállamon. Mint ahogyan a boksizó barátjától tanulta valamikor. Persze az bokszókat bokszózt, feltételezem, nem nála gyengébbeket, főleg nem nőket, főleg nem a két első gyermeke anyját.

Barátnőm jó erőben levő férjeinek nehezen sikerül őt leszedni rólam. Később rájövök, miért lett ilyen „ideges”. Az ingyenes munkaerőtől fosztanám meg új családját, ha sikerülne fiamat is kimentenem az országból.

Fiam mozdulatlanul, merev arccal nézi végig az egész esetet. Veled mi történt gyermekem? Kővé váltál? Anyu, nem mertem. Te nem ismered az aput. Ti elmentek, én meg itt maradtam. Nem ismerem? Mit gondolsz, miért futottunk a világ másik végére? Alig várjuk, hogy te is velünk legyél.

Az elválást hazafele útunk előtt szomorú könnyek kísérik. Nagy reménykedéssel búcsúzunk, mihamarabb együtt lehessünk az új hazában, biztonságos, boldog, meglegedett életben.

A szeretettel és aggodalmaktól fűtött vőlegényem nyomja csókjait arcunkra a brisbanei repülőtéren. Ő legalább másnaponként küldte leveleit nekünk, de tőlünk kevesebb mint fél tucatot tudott számolni. Nem várja el magam mentegetését. A lényeg, hogy végre itt vagytok. Sőhajtja.

Még elutazásunk előtt egyszer látogattam meg „otthonában”. A szépen berendezett, a polcok sok könyvekkel nehezedett, két nagy testű catamaranban. Mindhármunknak kényelmet ad, akár amikor indulhatunk kisebb, nagyobb tengeri utakra is, alattunk a tenger vize, felettünk a tengeryi

csillag az égen. Hm, hm. Idillikus.

Ezt még megbeszéljük, nem hiszem leánykámnak, vagy nékem volna kedvünk reggel, este csónakázni a hajóról esőben, viharban, földet érni iskolába, munkába menet.

A hajót eladtam. Ezt meglepetésnek tartogattam. Egy volt tengerésztestőtől ez egy nagy áldozat. Kitűnő. Jó hírrel kezdetük életünket.

A házam kiadva a német családnak, oda nem mehetünk. Én munkát, jövedelmet akarok kapni. Lakásunk is legyen, munkám is legyen, egy megoldást látok, a kettőt egybekötni.

Élelmiszerboltot vásárolunk, vele egybekötte a két hálószobás lakás. Nagyon megtetszik a minden oldalról nagy ablakú, csupa napsugaras elég tágas épület. A konyha plafonján még egy négyzetméter nagyságú, méter magas üvegkémény is van, amin mind négy oldalról a redőny ablakokat lehet nyitni, csukni. Napsugaras, friss levegős, otthonos hangulatot teremt.

Még életemben nem volt üzletem. Még álomban sem. Dehát az élet akkor érdekes, ha fordulat. Majd megüljük az új lovat.

Annyit már kidolgoztam, jobb, ha egy elhanyagolt üzletbe vágjuk fejszénket, amit fel lehet fejleszteni, majd magasabb áron eladni amikor is visszaköltözhetünk a házba.

Szép boltocska, mindennel tele rakom egykettőre. Még egy tágas csemege rész is odakerül. Ami csak ehető, iható, helye is akad.

A környékbeliek már a messzebb lakókat is hozzák, igazán megkedvelnek minket. Már mint a boltot és engemet. Még tanácsokkal is ellátnak, mi mást is szeretnének kapni a boltban.

A környék mind önálló házakból áll, nagy részben idősebb emberek lakják. Olyan mindenki ismer mindenkit környék, barátságos, jóindulatú egyszerűekkel. Még azt is meg kellett szoknom, hogy némelyik néni csak úgy, hálógépen, papucsban csoszogtat be a boltba. No, még ilyent sem láttam idáig.

Egyik nap, az egyik ilyen kis csoszogató már majszolja is a vásárolt sonkaszalagot, beszéli múltját. Világhírű zongoraművész volt, férje hegedűtanár, de őt már régen eltemette. Említem, én is zenei téren láttam jövőmet sok évvel ezelőtt, jól zongoráztam, de huszonegy év óta kezeim nem érintettek billentyűt. Az élet tud gonosz lenni hozzád, ha gonosz, buta emberek markaiba kerülés.

Gyere át egyik nap zongorázni és ha van kedved hozzá, akár amikor a jövőben is.

Rövid a séta házáig, szívem a torkomban, régen elfelejtett emlékek után kutatva a múltat, rá-rá pislantva agyondolgozott kezeimre, csengetek be ajtaján.

Óh, a ház belülről! Óh, álmaim világa! A gyönyörű zongora a nappaliban, rengeteg könyvek sora a polcokon, kották sokasága! Számlálhatatlan díjak ülnek szerényen vitrinben, hirdette a csodás múltat! Régi patinás bútorok, igazi perzsa szőnyegek!

A hölgy hűvös limonádéval kínál, figyelni áhítatot. A zongorához lépünk. Te játszál először, kérem. Szívesen enged.

Kottákat teszelém, válaszok. Utoljára egy könyvesboltban vettem kezembem ilyen kincset.

Nézem a kis ugrádozó hangjegyeket, kezeim a billentyűkön, nem tudom leolvasni őket. Összetört szívvel hajtom fejem párnára az este.

A supermarketok még nem ficánkolnak túlérővel 1977-ben. A kis családi üzleteknek nagy része van az élelmiszer ellátásban. Húst is csak a hentesnél lehet kapni.

Ez új életforma csupa játék, csak a munka izzasztó a hat napos nyitással. Míg a fővásárlást intézem a száraz élelmiszerekből hetente, addig férjem egyik, vagy mindkét leánya van a kicsi unokákkal együtt a boltban helyettesíteni engemet. Minden más élelmiszer házhoz, illetve bolthoz jön. A hirdetések is én pingálom díszesen az ablakokra, hadd lássa mindenki az újdonságokat. Késő este, férjem segít a takarításban. Van egy állandó beosztottam is, egy hölgy, aki családjával Angliából csak éppen érkeztek. Szegény igen komolyan el van keseredve, mert a kilenc éves kisleánya még nem talált magának egy „boyfriend”et, pedig már három hónapja itt vannak. A cigarettát katonásan élvezi és miután úgy kezeli e részleget, mintha sajátja lenne, el kell válnunk, minden könnyek nélkül.

A tej termékek kis targoncán kerülnek a hűtő elé, majd a tejes azokat be is sorakoztatja megfelelő helyükre. A soha nem csukott kassza mellett kell elhúznia, nem nehéz magát megajándékozni napi 20 dollárral. Idő telik el, mielőtt rájövök, miért nem stimmel a napi összeadásom. Nem akarom őt „rajtakapni”, inkább figyelmesen zárom a mézes kasszát.

Mindeközben a befektetésem gyarapodnak. Két testvértől, egy magán ingatlan közvetítőnek dolgoznak, akikől leginkább kapom a kedvező ajánlatokat. Vannak esetek, amikor nincs is alkalmam személyesen inspektálni az eladásra kínált ingatlant, csak mutassák meg a térképen hol van és mennyi a havi térkedelme. Ha a kért ár reális, nincsen alacsonyabb ár kínálva. A pénzügyi finanszírozással nincsen gondom. Csak egy telefonhívás. Megvétel után, az ő dolguk a lakbér beszedése.

Férjem nincsen elragadtatva az ingatlanokkal való ügyködésemtől, habár minden „ügyködés gyümölcse” hármunk nevére kerül. Nem tartja igazságosnak az „ilyen” nem szellemi vagy fizikai munka által szerzett jövedelmet. Korrektségét mutatja, amikor is leánykám az irodájában egy ceruzát kívánt elvinni íróasztaláról. Az nem a miénk, az a vállalaté. Mondta. Tessék, itt a pénz, vegyétek magadnak a boltban.

Vasárnaponkénti menetrendünk, férjem anyukája látogatása a tengerparti idők otthonában. Még évekig ki tudjuk őt vinni sétálni, wynnumi „fishchipset” csipegetni a sokszoros papírétegből, míg lábainkat nyomogatjuk a forró, vagy talán már hűvösödő homoktengerbe, élvezve a végtelen vízekről lengedező ózondús levegőt.

Férjem napsütötte profilja árulkodik. A tenger, az ő igazi nagy szerelme.

Az üzleti vállalkozásunk nagyon jól sikerült. Két év alatt több mint három-

szorosára emelkedett bevétel, profit. Nehéz munka volt. Ideje eladni.

Ideiglenesen Wynnumban bérlünk egy házat, amíg a mi házunk lakói bérlési ideje lejár.

A megelégedettség tunyasága uralkodik rajtam. No, ez is sikerült. Ki gondolta volna. Talán jó lenne megismételni?

Valami nincsen rendben a német családdal. Furcsa a hangulatuk, amikor meglátogatom őket.

A feleség az ágyban, a férj csupa aggodalom. Az asszony nagy beteg, rákja van. Sóhajtja. Fájdalmi kínozzák. Rémulök.

Mától nem fizettek lakbért és addig maradtok a házban, ameddig szükségetek van rá. A férj dolgozik, gyerekek iskolába járnak, a legidősebb fiú 16 éves.

Takarítok, mosok rájuk, viszem az ételeket. Vagy hat hónapja.

Nem sok időm van hátra, otthon szeretnék meghalni. Nincsen pénzünk.

Férjem beleegyezését kérve, összes készpénzemet kiadva, öt repülőjegyet veszek Németországba mindent intézve.

Két kocsival visszük mind az ötüket a reptérre. Minden rendben. Jegyek, okmányok, csomagok. Még kis ajándékok is külön táskában átadva. Ücsörgünk, beszélgetünk, várunk. Hol a nagyobbik fiú? Oh, bizonyára előbbre ment. Minden elköszönés nélkül? Hm.

Két hét sem telik el, amikor egy természetes, tetoválásoktól cifrázott, ordító, káromkodó, tudja az igazát ember majd hogy ránk nem tőri ajtónkat.

A fiatalok, ...ilyen, ...meg olyan, ... meg amolyan...!!! No, ezt nem ússzátok meg ti sem!!!

A fiú itt maradt, nem ült repülőre, ellopota a férfi teherautóját, Sydneyben kapták el és állította, mi vagyunk a szülei.

A szülőktől, az igazaktól, kapunk egy szép képeslapot Németországból. Elnézésekért kérjük, nem voltam beteg, de nem találtunk más módot visszajönni szeretett hazánkba. Ugye megbocsájatok?

Befejezve a történetet? Nem. A rendőrség az ajtónkban. Mit tudunk a volt lakóinkról, mert a biztosító társaság jelentette fel őket, az összetört autójukra felvették a pénzt, de kiderítették, hogy nem véletlen volt. Csak a szép képeslapot tudjuk átadni nékik.

Keresgélem a következő elfoglaltságomat. Azonnal felmondok azon elhatározással, hogy csak lefuttatott üzletet veszek át, amint a közvetítő bepillantászt javasló ez elegánsan berendezett, öt fodrászal, kozmetikussal, csak hölgyeknek szaunával, masszázssal dolgozó üzlet képtelennek tűnő, de valóságos jövedelem bonanzába. Mielőtt átveszem, nevetve mondja, ha megunod, engemet értesítsél először, magam fogom megvenni. Hat hét múlva emlékeztetem kívánságára és néki, mint egy fiatal, jóképű férfi igen jól bevált. Az ő kasszájából nem hiányoznak a százasok.

Bankom tiszteletli a meggondolt és jól bevált befektetési elhatározásaimat. Úgy érzi, szolid föld ár tanulmányi alapokra hagyatkozom. Felkérnek, vegyék részt a periódikusan megtartott kerekasztal megbeszéléseiken.

Könyvelőnk, tulajdonosa és főkönyvelője nagy létszámú irodájának. Már évek óta ő a felelőse az éventei adóbevallásunknak. Én minden számlát, megfelelő okmányokat másolásra késsen adok át néki, és minden beveze-

tendő adatot fillérnyi pontossággal. Az ő dolga hivatalosítani mindazt az adóhivatal fele.

Férjem és én felettébb megsértve érezzük magunkat, amikor üzleti ajánlattal áll elő. Legyünk társai egy Multilevel Marketing vállalatban. Anyagjaikat szívesen használtam a háztartásban, de hogy áruljam, áruljuk? No, ez már sok!

Pár hónap múlva fejet hajtok. Az emberek milliomosok lesznek kevés idő rávesztegetése árán. Tudva, magas tiszteletben álló ember, irodája tetemes jövedelmet hoz, nincsen rászorulva kérdőjeles üzletkedésekre, monddunk igent.

Vagy hat hónapig tartjuk az esti ismertető előadásokat mindenkinek, akiket csak meg tudunk hívni.

Meglepődöm. Az egyik „befutott milliomos” hölgy rég lerongyolódott pénztárcáját dugdossa szerény táskájába. Semmit említve szüntetik meg e rövid kirándulást. A kitűnő anyagokat azonban továbbra is használjuk.

Mindketten az elfoglaltság tetőpontján állunk. Férjemnek, mint tervező főmérnöke vállalatának, évi több mint \$10 millió értékű építkezési, fejlesztési munkálatok felelősége nyomja vállát. Még az 1970-es évek végét, nyolcvanas évek elejét írjuk. Mindemellett megtervezi, kivitelezi Gympiben a „Big Pineapple” gyümölcsle pasztörizálás berendezését (a vezetőség iránta való tiszteletük és köszönetük jeléül egy művészi megtervezett bronz tábat erősít a Big Pineapple oldalára, amit későbbben valaki onnan lelopott), ugyanezt megteszi Griffithben is alkalmas konzerválására, bevezeti Queenslandban a tej és gyümölcslevek hosszabb időre alkalmas viasz dobozos csomagolását. Megalapítása a „The Institute of Materials Handling Queensland” divisionnak is az ő nevéhez fűződik.

Margateban a tengerparton, magasan a vízszint felett veszek meg egy nagyobb területen épült 10 lakásos épületet. Ezt is csak a térképről veszem, előzőleges megtekintés nélkül. Jó jövedelme van. A leglányegesebb, kitűnő helyen terül el.

Az ingatlan közvetítő testvérpár keres fel két hónap múlva. Nincsen kedvem eladni? De nincsen ám! Négy öt látogatás után, megegyezünk az árban. Az árkülönbség megengedte, hogy Brisbaneben, nem messze az egyetemtől készpénzért megvegyük egy görög építőmester saját, majdnem újonnan épített, két emeletes, öt hálószobás, három fürdőszobás, dupla téglafalú nagyméretű házat.

Nem adok fel egy újabb üzleti lehetőség kutatásával. Miért ne? Most igyekezzünk, míg fiatalok vagyunk. A gyermekeink jövőjéért. Ne kelljen nehezen élniük, ha fordulna helyzetük.

A brisbanei Fortitude Valey még nem örvend biztonságos övezetnek. A város legtöbb társadalom elesettei itt kapargatják össze napi megmaradásukhoz valójukat szépszóval, vagy keményszóval szerencsésebb embertársaiktól, vagy egymás elől. Annyira szerencsétlen emberek, hogy nem is tudják, hogy szerencsétlenek. A legtöbbnek nem is kellett beletörődnie, mert már bele született. Faragatlanságuk, vadságuk, haldokló lelkeket takar és nem értve, mit jelent az, hogy ember.

Itt találom meg új érdeklődésemet. Egy dohánybolt, a vonatállomás utcája másik oldalán. Sok vidéki ember visszautazásuk előtti dolga, hónapokra bevásárolni a dohány árút. Hetekig fi-

gyelgetem a járást, mielőtt elhatározom magamat. Férjem komoly aggodalma ellenére mondok igent a közvetítőnek.

Hétfő reggel, első munkanapom. Az előzőek, a három férfi és egy nő, a volt tulajdonos felesége várják, mögöttem majd csak megjelenik beosztottaim csoportja. Nézek én is hátra, mit bámulnak annyira. Ja!! Aha!! Nincsenek. Nevetnek, már majdnem röhögnek. Tudod mit csinálsz? Talán igen, talán nem. No és hol van a fegyvered, mert az nem jön ám a bolttal!

Már húzza is elő a puskát a pult alól, jelezza, nem viccel. Oh, nekem fegyver soha nem volt a kezemben és nem is lesz. Most már nem nevetnek, a sajnálkozás üveges érzéketlensége ül mindnégyük arcán.

Két és fél évig volt a tulajdonomban ez a bolt, több mint háromszorosára emelve jövedelmét. Teljesen egyedül vezetve, férjem szombat reggeleni segítségével, amikor, leánykám és én vásárolgatni megyünk. A földkerekség minden beszerezhető dohányfajtája, vagy a dohányzással kapcsolatos dolgok itt vannak, gyönyörűen vitrinekben, nem félve senki bántalmaitól.

A legtoprongyasabbnak is kijár a köszönöm uram, nem csak lenézve őt, elédobva az árut, pénzt utálkozva átvenni tőle.

Egy kicsit meg is lettek tisztogatva. Így, szó szerint. Az első naptól kezdve. Vevők jönnek, mennek, majd csend a boltban. Majd egy hatalmas, rendetlen, bűdös szőröcsmó gurítgatja magát csampásan pultom elé. Cigaretta! Azt! Követelőzően mutogatja melyiket hosszú, fekete körmű, éktelenül koszos mancsával. Ó, de begurultam. Az én szép boltomba senki ne jöjjön be így és beszéljen így velem! Mi ütött belém? Hiszen tudtam, hogy sok „ilyen” is fog jönni. Viszont az igazi valóság csak most ütött pofon.

Nincsen! Mi? Hogy nincsen? Így van, nincsen. Ekkora már sajnáltam, hogy nem hozták be a felnöttek pelenkázását is divatba. No, de ha már kimondtam, akkor az úgy is marad. Ezért a lényembe vésett természetemért drágán fizettem 25 évvel ezelőtt is. Hiába látom meggondolatlanul ígértem, vagy szoltam, a szavam értéke kőbe vésett. Farkasszemet nézve múltnak hosszú pillanatok. Már egész súlya e szőrös füllének a pultom közepén, kiáltva, aztán az ott mi? He! Mutogatja a cigarettaját. Nincsen, ismétlem.

Húzódik visszafele, könnyítve félelmemet, néz rám, mint akinek örüllten van dolga kérdezi, miért nincsen.

Megjön az erősebb hangom. Menjél haza, tisztítsd meg magadat, borotválkozás, hajvágás. Úgy gyere a boltomba, akkor lesz cigaretta. Hátrálva sompolyog ki, szemei, mintha hihetetlen látomást csodálnának.

Órák múlva jelenik meg újra. Szép szál virág a kezében, alig ismerem rá. Számtalan, de számtalan ilyen hasonló elesett tanulta meg egy kis önbecsülés több megbecsülést hoz magával. Virágok mindig vannak a pultomon.

Az egyik kis örege a huncutság is beköltözött. Miután ő is megtanulta, hogyan illik boltomba jönnie, ájulásdít kezd játszani. Ugye ilyenkor széket kap a bolt sarkában, egy finom meleg teával négy kiskanál cukorral kínálva. Még keksz is jár hozzá. Magamban nevetgélve veszem őt észre egyik nap amint haját szépen simogatja, rendezgeti a szomszéd bolt tükrös abla-

kában, mielőtt bejön ájuldozni.

Szerencsétlen emberek, mennyit nem adnának egy kis meleg családi fészékért.

Mr. Chandler, egy idősebb bácsika, akitől vásárolom az árut hetente. A legnagyobb dohány nagykereskedés tulajdonosa Queenslandban. Megegyezésünk, hogy havonta fizetem a számlákat. Kényelmetlenül érzem magamat fizetetlen számlákkal. Így, minden árut azonnal fizetek, szállításnál. Mindig is így kezeltem minden üzleti vállalkozásomat. A későbbiekben is. Bankot is. Mindig előbb, mint időben.

Már vagy két éve vagyok vásárlója, amikor a bácsika felhív a telefonon. Jönnék be hozzá szombaton, amikor ügyis a férjem van a boltban. A kíváncsiság furdal a találkozásik. Ő és felesége fogadnak a hatalmas nagykereskedés irodájában. Végigvezetnek a terjedelmes hodályban, sorok után sorok, tele a drága áruval. Mi a csudának mutogatják ezt nekem? Tépelődöm.

Irodában lenyugodva, kávé előttünk. Nem lenne kedvem átvenni az egész nagykereskedést? Még hápogni is elfelejték. Tessék? Igen, úgy értjük, hogy te megvennéd tőlünk. A családban mindenkinek más érdeklősége van, mi meg már idősek vagyunk. A te kezidben biztonságban tudnánk életünk nehezen megszerzett gyümölcsét, nem szeretnénk, ha ezt valaki elvesz tegetné. Dehát csak az áru ér másfél millió dollárt, plusz az üzlet értéke, ami a jövedelmi adó előtti évi jövedelem, hozzá a berendezés, stb. Nekünk ott vannak az ingatlanok is bankkölcsönökre. Ne aggódj. Tudjuk. Megegyezünk kedvedre.

Ekkora fába nem merem fejszemet vágni. Ebből baj is lehet a jövőben. Férjem megköszöni józanságomat.

Későbbben nagyon szép nyereséggel adjuk el a boltot. Nyugodt hónapok, csak az ingatlanokkal való törődés. Némelyiket el is adom, jobb befektetéseket találva.

Hír a fiamtól, most ő hív. Gyermekori barátja, akinek Édesanyja volt mindkettőjük óvónénije érkezett Sydneybe végleges ausztráliai letelepedésre. Tudnánk e néki segíteni kezdeti nehézségeiben? Természetesen. Úgy fogadjuk mint fiúnkat. Tud angolul? Igen, tanulgatta már. Helyünk van bőven a nagy házban és munkája is lesz. Ugye a magyarok híresek arról, hogy megfogják a munka nyelét. Hiszen én is azt tettem és számtalan más magyar is.

Azonnal megveszek egy nagyon szépen berendezett és jól menő faszénnel süítő csirke boltot részére a város egyik legszebb helyén Holland Parkban. Míg dolgai intéződnek Sydneyben újabb hír tőle. Van egy nem hivatalos párja is. Ő is jött vele otthonról. Kitűnő. Ketten tudják vezetni a boltjukat, nem kell vesződni alkalmazottal. Nyugtalan várakozás érkezésükig.

Két nagyméretű és túltáplált ember az ajtónkban, a hölgy négy hónapos terhes és rájuk van írva, nem szenvednek munkaláztól. Hű-ha Lucia, itt megint elhamarkodtad a dolgot. No, majd csak lesz valahogy.

Elmagyarázom meglepetés ajándékunkat. Vendégeink vagyok vacsorával teljesen költségmentesen. A bolt teljes jövedelme a tettek, én fizetem a boltbért, bankot, biztosítást. Mindössze kérlek benneteket, adjatok fél évet nekem a bolt eladására, ha megunjátok. Négy hónap telik el. Reggeli, 12 to-

jásból rántotta az úrnak, plusz a napi doboz cigaretta melléje, 4 tojásból rántotta a hölgynek. Két lágytojás a férjemnek, egy-egy nekem és leányomnak.

Számlálhatatlan pirítóskenyér, méz, jam, stb. A vacsorára főztek egy kisebb éttermet is szolgálhatnának.

Mindeközben egy másik, de sokkal szimpatikusabb magyar házaspár egy kisgyermekkel kerül életünkbe. Már két éve vannak Ausztráliában, egyetlen egy napot nem dolgoztak, természetesen félretett pénzünk sincsen, de megvesszük a vadonatúj háromszobás téglaházat nevemet felhasználva bankkölcsönre. A készpénzt, ami szükséges a megvételhez szépen visszafizetgetik nekünk, csak az utolsó ezressel maradnak örökké adósok. No jó. Elszámították magukat. Furcsa kis emberek, de mégis szeretjük őket. Soha nem fognak rangjukon aluli munkát vállalni, hangoztatják. Nevetgélek magamban, miközben a magam rengeteg rangomon aluli munkámra gondolok amiket végeztem, mielőtt idejutottam, hogy nekik is segíthessek. Igaz, én tukmáltam rájuk jobb kezünket, talán azért nem mondanak köszönetet. Bántva érzem magunkat, amikor megállás nélkül áradoznak egy másik jötevőjükről, aki bútorra adott nekik kölcsönt.

Meglátogatom a barátainkat a csirkeboltban. Bizonyára szépen haladnak. Ugyan szó sem esik esténként mi hogyan volt, de rájuk hagyjuk. Mi csak fizetgetjük a részünkről felajánlott számlákat.

Dél van. A bolt zárva, ki sem volt nyitva hónapok óta. A két nagy hústömeg a boltsor mögötti autóparkban alszik az autóban.

Azonnali hatállyal ki vannak dobva. Ilyent nem lehet tenni egy nyolc hónapos terhes nővel! A megsértettség és a világ fájdalma a még jobban kővéredett képükön. Hová menjünk? Semmi közünk hozzá, innen kitakarodni!

A szimpatikus házaspárunk segítették őket valahová.

Egy lefutott üzletet nagyon nehéz újra éleszteni. Ahhoz idő kell. Átveszem és beleölöm minden időmet, hogy a vevőket visszanyerjem. Ilyen állapotban nem lehet azt eladni, csak rengeteg veszteséggel.

Az ingatlan közvetítő testvérpárt alkalmazom teljes fizetéssel, hogy vezessék az ingatlanokat minden szempontból. Még így is jobban járok, számítom. Lakbéréket beszédni, pénzt a bankba vinni, kertészkedni, javítani valókat rendezni, esetleges új lakókat találni.

Bankom hív szerényen vagy négy hónap múlva. Lucia, mi probléma van? Miben segíthetünk?

A testvérpár, minden fillért megtartott a lakbérékből, nem tették a bankba. Az édesanyjuk házat kell elsősorban kifizetniük, mondják mentségül. Nem vagyok képes meghúzni a vonalat. Ezek ennyire hülyék, vagy annyira rosszak? Nincsen időm rendőrséggel vesződni. Hagyom őket futni.

Majdnem egy évembe került, hogy a boltot nem csak hogy visszaállítsam, de még jobban jövedelmezőre hozzam mint amikor vettük.

Az eladás mégis veszteséggel járt. A kamatlábak erősen emelkedőbe kerülnek, úszás az árral szemben mind nehezebb.

Boling Lucia